

עבודת השם

פרשת "קרח"

הבורא, אך העין השנייה, זו שבה צריך היה לראות את שפלותו עין זו הטעתה אותו, שכן ראה בה שושלת גדולה יוצאת ממנו וכלל לא ראה בה את שפלות עצמו! ולכן יש לנו ללמוד לקח מעצת קורח, ובכל פעם שהיצר הרע מושך אותנו למחלוקת אנחנו נגיב לו בשלילה.

מעשה שהיה בחסידות מסוימת באירופה שכל החסידות התנגדו להשקפת עולמה הרוחני של אותה חסידות, והוויכוח הלך והחמיר ומשך אחריו לשון הרע חירופים וגידופים רחמנא ליצלן. החליטו להוציא על החסידות הזאת חרם, לא דיברו איתם כלל ולא השתדכו עם בניהם ובנותיהם כל החסידות הסכימו להוציא את החרם חוץ מחסידות אחת קטנה. בצייווי של האדמו"ר החליטה שהיא אינה מתערבת וסותמת אוזניים החסידות שבאו לדיבר ולשכנע את אותו אדמו"ר הוא אפילו לא היה מוכן להקשיב ולדעת על מה ולמה המחלוקת. אך חסידיו ידעו וכמה מהם התחילו להתערב ולהשתתף במחלוקת האדמו"ר כינס בשבת קודש את כל חסידיו ופסק חרם משמעותי שאסור לאף אחד להשתתף במחלוקת ואותה שבת הייתה פרשת קורח וזעק וזעק להתרחק מהמחלוקת כמו מאש כי היא לא מרחמת על יונקי שדיים. וכדי לשכנע את חסידיו סיפר...

מעשה באריה מלך החיות שיומיים לא הזדמן לו טרף והלך ביער רעב ועצבני. קיבתו הצטמקה ונעמיות שאגתו הפילו פחד בכל היער ופיו היה מסריח מרוב שלא טעם כלום במשך יומיים והחליט לכנס את כל החיות ושאג שאגה גדולה וחזקה ובין רגע כל חיות היער נאספו מרוב פחד ואימה כולם באו חוץ מהחיות הראויים לטרף כמובן. כולם מסתכלים על האריה הזועם שאומר כבר יומיים שאני לא אכלתי כלום ואני עצבני לכן אבקש שקט ביער ופתאום הביט מבט עצבני על הזאב ואמר, אתה מר זאב והזאב פחד ושאל מי אני? אמר לו האריה תתקרב מהר תריח את הפה שלי ותאמר לי את האמת, האם יש לי ריח רע בפה או לא. התקרב הזאב בשיקשוקים, פתח האריה את פיו וחשף את שיניו החדות. הריח הזאב את פיו המסריח ואמר הכן יש לך ריח מסריח. התעצבן האריה וזעק איך אתה מעז לומר לי דבר שכזה וטרף את הזאב באכזריות והניחו מאכל לנשרים. כל היער הזדעזע וברח עבר שבוע ועדיין לאריה לא היה טרף הסתובב העצבני וזעק שאגה גדולה שמזמינה לאספיפה את כל החיות. האריה קרא לסוס אתה מר סוס התקרב מהר, ותאמר לי אם יש לי ריח מסריח בפה כי לא אכלתי כבר שבוע הסוס התקרב בפחד והריח את פיו ואמר בליבו אני אהיה חכם הזאב אמר את האמת ונטרף אני אשקר והנצל אמר הסוס בפחד

"ויקח קרח, בןיפקדון בןליוי ודתן ואבירם בני אֶלְיָאָב..." (קרח ט"ז) בגמרא סנהדרין (ק"י) אמרו: "כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו, שנאמר: ולא יהיה קרוח וכעדתו". ובגמרא קדושין (ע"א) מובא שבארץ ישראל היו בודקים בזמן ששנים רבים ביניהם מי הוא השותק המוותר ראשון, ולפי זה ידעו שהוא מיוחס, מפני שאדם שאוהב לריב שמץ של פסול יש בו. ועוד אמרו בגמרא סנהדרין (ו') שהתגרה דומה לפרצה קטנה של מים, שאם אין סוגרים אותה מיד היא מתפרצת ומתרחבת.

כתוב במדרש רבה: צא וראה כוחה של מחלוקת שבכל העברות אין עונשין אלא מבן עשרים שנה ומעלה, ואילו במחלוקת עונשין קטנים וגדולים, ואפילו יונקי שדים. ולכן בבריאה כולה נאמר: "וירא אלוקים כי טוב" וכו'. חוץ מיום שני שבו נבראה המחלוקת. ואמרו חכמינו זיכרונם לברכה, שאין גדול יותר מהשלום שאפילו בשעה שעובדים עבודה זרה ויש ביניהם אהבה ואחוה שלום ורעות, אין הקדוש ברוך הוא יכול להזיקם. וכמו שנאמר (הושע ד'): "חבור עצבים אפרים הנח לו" אולם אם הם עובדי ה' גדולים והם במחלוקת. (כותונת פסים)

"ויקח קרח, בןיפקדון בןליוי ודתן ואבירם בני אֶלְיָאָב..." (קרח ט"ז) בן שבע שנים היה רבי ישראל מהוסיאטין בעת שלמד את דברי רש"י בפרשת קורח: "וקורח, שפיקח היה, מה ראה לשטות זו? עינו היטעתו". פנה הילד אל מלמדו, הרב החסיד ר' יוחנן מסקאליט ושאל: "מדוע כתוב עינו, בלשון יחיד והלא לאדם יש שתי עיניים!" "אדרבה", ענה המלמד, "אמור אתה!" והילד הסביר: "מה הסיבה שהאדם נברא בעל שתי עיניים? כדי שבעין אחת יתבונן תמיד בגדולת הבורא יתברך שמו, ואילו בעין השנייה עליו להתבונן בשיפלות עצמו "וקורח", המשיך הילד, "מנושאי הארון היה, ובעל רוח הקודש, ובעינו האחת בוודאי היטיב לראות את גדולתו של

19:27	כניסת השבת צאת השבת שקיעה ר. תם הנץ
20:33	
19:49	
21:01	
5:39	

הפטרה: "ויאמר שמואל"

ולטרוף אך להגע שיעכל את סברת השועל אבל את עצבי בליבו כי לא היה לו שום סיבה לטרוף אותו וכך יצא השועל בריא ושלם והארי זעק ושגא לשמים ומרוב כעס ועצבנות.

עד כאן המשל. אמר להם האדמו"ר הנימשל ברור מאליו למה אסור לכם להתקרב לאש המחלוקת כמו שהתקרב קורח וניכבה תהיו גם אתם כאותו שועל מנוזל שאפו סתום ולא מריח באש המחלוקת. ברגע שתריחו ברגע שתישמעו אחד מהצדדים אתם תהיו חייבים לישפוט ולהביע עמדה אם תגידו זה צודק או זה אינו צודק המחלוקת תיטרוף אותכם כי כל מה שהיא רוצה זה שתריחו הסירחון שבפי המחלוקת כדי שתביע אתכם חיים אנשים נשים וטף ועד יונקו שדיים כמו שקרה לקורח לכן איני רוצה לדעת במה מדובר וזה לא מעניין אינני רוצה שבחסידות שלי יריחו את ריח המחלוקת אלא תהיו כאותו שועל מנוזל שלא מריח כלום ואז לא תהיה תביעה עליכם משום צד שהוא. ודברים אלו חדרו וגרמו לתוכחה גדולה בכל אירופה עד שהחליטו לבטל את החרם להתרגל אחד לשני בטוב וברע. (מעשיהם של צדיקים)

וברטט לאריה שאין לו ריח מסריח בפה. שאג האריה וכעס וקרא לו שקרן כיצד יתכן שאין לי ריח בפה הלוא שבוע לא טרפתי והתנפלי עליו ושחטו. מרוב שהמעשה מזעזע נחרדו חיות היער וברחו כעבור שבוע האריה כבר איבד את השפיות והיה עצבני שאין כמוהו. ושגא שאגה גדולה וכולם התאספו וראו אותו ממש רועד ומקציף ומרוב עצבים וכולם מתוחים כי אינם יודעי מה יהיה הפעם והפעם שאג האריה לכיוון השועל. בוא הנה מהר השועל משקשק מפחד ואומר מי אני? כן אתה אומר הארי רויץ לכאן מהר. והשועל הלך בשיקשוקים ובקול מגמגם אמר לו הארי אני כבר שבועיים לא אכלתי וברצוני לדעת אם יש לי ריח רע בפה, תקריב את אפך לפי ותאמר לי מה אתה מריח. פתח האריה את פיו והריח אותו השועל פחד פחד אימים כי הזאב אמר את האמת ונטרף הסוס חשב להתחכם כששיקר ונטרף ומה אני אומר חשב השועל, אך השועל היה ערמומי והבחין שהארי רוצה תשובה שיהיה לו סיבה לזרוק את זעמו על חיה מסכנה ופתח את פיו ואמר בפחד שאיננו מריח כלום כי אני מנוזל ואפי סתום. שמע האריה את תשובתו ובא לזעקו

פינת ההלכות ע"פ ילקוט יוסף "איסור הנאה ממלאכת גוי בשבת" כ"ד ד.

ה. קיימא לן שבות דשבות במקום מצוה מותר, והיינו אפילו במקום מצוה שיש בה הנאת הגוף, כגון לומר לגוי בשבת שיביא לו פת לסעודת שבת, וכמו שפסק מרן בכיוצא בזה בשלחן ערוך [סימן שלח סעיף כ"ו] שמוותר לומר לגוי בשבת לנגן בכלי שיר לשמחת חתן וכלה, משום דהוי שבות דשבות במקום מצוה. אף על פי שיש במצווה זו גם הנאת הגוף, ושלא כדברי הערך השלחן שאוסר שבות דשבות במקום מצוה שיש בה הנאת הגוף, והוא עצמו מודה שדעת מרן השלחן ערוך להתיר, ואנן אתכא דמרן סמכינן. [ילקוט יוסף שבת כ"ד ד' עמוד ת']

"דיני רהיצה בשבת"

א. אסור להתרחץ בשבת במים חמים כל גופו, אפילו אם רוחץ אבר אבר לבדו, ואפילו אם הוחמו מערב-שבת. וכן אסור להתרחץ במים שהוחמו מאלהים בשבת על ידי הידוד שמש". וגם אם אינו רוחץ את כל גופו, אלא רק את רובו, גם כן אסור, דרוב הגוף נחשב כרוחץ את כל הגוף ואסור. ואפילו אם המים פושרים אין להתרחץ בהם בשבת. ואין הבדל בין אם נכנס לאמבטיה מלאה מים חמים, לבין אם עומד מתחת למקלחת של מים חמים. ואולם מקצת גופו כגון פניו ידיו ורגליו, מותר לרחוץ בחמין בשבת, וראה להלן סעיף ג'.

ג'. [ילקוט יוסף שבת כ"ד ד' סימן שכו, עמוד נה]

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה
שרה בת סלמה
אסתר בת חנה
ציון עובדיה בן רחל
נעמי לקס בת אסתר
רחל עובדיה בת אסתר
שלמה בן אליהו ושרה

יגאל יוכפז בן שושנה
שלום בן משה
שלום בן אברהם
יחזקאל אליהו בן סמרה
יעקב לקס בן אסתר
רבקה בת כאוה וחנוניה
אברהם דמתי בן אסתר

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asem@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"

סיפור בהמשכים "תנאי היתר" חלק א

יום שלם עשו בני החבורה את דרכם ברגל, בשדות וביערות. בשעת ערב מאוחרת הגיעו לכפר קטן ובו קיוו למצוא קורת-גג להניח את ראשם. בתוך כך התכסו השמים בעננים וגשם עז ניתך עליהם. עכשיו הצורך למצוא אכסניה נעשה דחוף יותר. "נוכרת", צהל לפתע אחד מבני החבורה, "הלוא הרש-מנדל מיודענו מתגורר בכפר הזה. ודאי ישמח לארח אותנו בביתו". מעודדים התקדמו לעבר ביתו של הרש-מנדל. הבית שכן בחצר רחבת ידיים, מוקפת חומה גבוהה, ולה שער ברזל נעול בבריח, כמנהג הגבירים. בני החבורה דפקו כמה וכמה פעמים על שער הברזל. באין תגובה, משכו בפעמון הגדול שמעל השער. הם שמעו רעשים מתוך הבית. חריקה של חלון נפתח, קול פתיחתה של דלת. אולם איש לא ניגש אליהם. הגשם הוסיף לרדת והרטיבם עד לשד עצמותיהם. אחרי עוד כמה ניסיונות התייאשו. בעצב הגיעו למסקנה כי הרש-מנדל אינו מעוניין באורחים. בגלל השעה המאוחרת לא העזו בני החבורה לדפוק על דלת של בית אחר. כך מצאו את עצמם מצטופפים תחת גגון רעוע, באחת מפניות הכפר. את הלילה הזה לא ישכחו, אמרו לעצמם, וניסו להפיג את האווירה באמרות חסידיות. עם שחר התפזרו העננים וקרני השמש החלו לייבש את בגדיהם הרטובים. הם יצאו מהכפר והרגשתם השתפרה ככל שהתרחקו מ'הכנסת האורחים' שלא זכו לה. בעוד כמה שעות הליכה יגיעו ליעדם, הלוא היא העיר קוסוב, שבה מתגורר הצדיק המפורסם רבי חיים. חצר חסידות קוסוב התאפיינה במידת גמילות חסדים. הידור רב הושקע במצוות הכנסת אורחים, שאותה דרש הצדיק לקיים בכל לב ובמסירות ללא גבול. כאשר מי מחסידיו הגיע אליו ממרחקים, היה שואל לשלומו ומיד חוקר אותו לכל פרטי משעו. באילו כפרים ועיירות עבר, היכן קיבלוהו ואירחוהו כראוי והיכן לא. כשאנשי הכפרים והעיירות האלה היו מגיעים לקוסוב, היה הצדיק מעודד את זה ומוכיח את זה, כל אחד ואחד על-פי הצטיינותו במצוות הכנסת אורחים. כך היה בבוא אנשי החבורה לקוסוב. הם ישבו לנוח בבית-המדרש, ובדיקו אז נכנס הצדיק פנימה. מיד ציווה להגיש לפני האורחים משקה חם ומיני מאכל, ובעוד הם מיטיבים את ליבם החל לחוקרם לפרטי משעם. ידעו החסידים כי סיפור התנהגותו של הרש-מנדל יצער את לב הצדיק, וניסו להימנע מכך, אולם הצדיק הוסיף לחקור, עד ששאל: "והיכן לנתם בלילה האחרון?". השפילו האנשים את עיניהם וענו כי אכן לא נמצא להם מקום לינה, אלא עשו את הלילה תחת כיפת השמים. "מה?!", זעק הצדיק... ההמשך ב"ה בשבוע הבא!